

Eltűnnek a bádoggarázsok

Na végre: eltűnnek a bádoggarázsok! Sok – főleg idősebb – ismerőssel beszéltem a megyeszékhely arculatát évtizedeken árt rontó, mindenféle anyagból összerakott, -tákoltt úgynevezett garázsokról. Igen, azért neveztek garázsoknak, hátha így tovább fenn tudják tartani annak látszatát, hogy azokra milyen nagy szükség van. Egyébként ebben minden garázstulajnak igaza is volt. Idézzük fel – idősebbek emlékezete alapján – azt, hogyan is kezdődött el a garázsépítés. A városban – a '70-es, '80-as években – a tömbházak között, mellett és környékén egymás után jelentek meg ezek az építmények. No persze, a többség közterületen készült el, semmilyen engedély nélkül, és hogy ne lehessen könnyen belekötni a létrehozásukba, hát ezeket nap (szél-, esőhó-) ernyőnek (románul: parasolar) keresztelték el. Vagyis: ilyen esetben nem számítottak ingatlanoknak, csupán ingó tárgyaknak, tehát így nem voltak építkezési engedély kiváltására kötelesek, kötelezhetők azok tulajdonosai. Valahogy úgy volt, hogy a tehetősebb, módosabb, gépkocsival vagy motorkerékpárral rendelkező lakók elosztották egymás között a meglévő közterületet, s arra kijelölték, majd felépítették, felépítették a járműveknek biztonságot adó, -jelentő garázsokat, mindenki olyanra és olyan anyagból (legtöbbször az olcsóbb, könnyen rozsdásodó bádoglemezből), amilyenre pénzből futotta. Idő teltével azonban megnövekedett a járművek száma,

Több parkolóhely lesz a lakóövezetekben a bontás után

FOTÓ: GECSE NOÉMI

s egy idő után már nem maradt, nem volt annyi közterület, hogy mindenik autótulajdonos garázst tudjon építeni. No persze, nem valahol a külvárosban – ott egyébként még most is lenne erre köz- és magánterület –, hanem itt benn, minél közelebb az illető lakáshoz. Erre a városvezetés úgy reagált, hogy felleltározta, leszámolták az építményeket, és évi adó fizetésére kötelezték a közhelyet foglalókat. Ez egyféle „legitimitást” adott a garázstulajdonosoknak, hiszen ezáltal elismerték

valós létezésüket. A valóság az, hogy a város minden lakója egyenjogú a törvény előtt, tehát egyféle pluszjogot élveztek azok, akik garázzsal rendelkeztek, rendelkeznek. Ugyanakkor – mivel sokan nem parkoltak benn járműjükkel a garázsukban – hát kint tartózkodásukkal is helyet foglaltak a közterületeken. Aztán – már a 80-as, 90-es évektől kezdődően – elkezdődött a garázsok adás-vétele is. A végén már egyre nagyobb összegeket kértek értük. Volt, hogy a tulajdonos

régen elköltözött, s eladta másnak a garázst, olyannak, aki nem is lakott ott. Sőt egyesek már nem is használták garázsnak azokat. Mostanra azonban betelt a pohár. Olyan sok az autó, hogy már-már sem közlekedni, sem pedig megállni, parkolni nem lehet, szinte lehetetlen a megyeszékhelyen,

különösen annak központjában. A városrészek rendezésével – például Lendület és Gyermek sétány, Piac utca környéke, most a Kalász negyedé – már lebontattak mintegy 1200 garázst, és legalább még egy annyi maradt, azonban ez utóbbiakat is el kell tüntetni jövőre – erről döntöttek a csíkszeredai önkormányzati képviselők legutóbbi (szept. 28-ai) ülésén – olvashattuk a lap 186. számában. Elhatározták a még meglévő 1280 garázs lebontásának elrendelését. Erre – igenis – elegendő egy polgármesteri rendelet is, hiszen engedély nélkül húzták fel azokat. Ez (1280:2x3=1920, 1920-1280=640) újabb, mintegy 640 személygépkocsi parkolásának ad lehetőséget a város területén. Hogy mi lesz a közterületekkel a garázsok eltüntetése után? Hát minden tulajdonos olyan állapotban hagyja a területet, ahogy kapta, találta (szerelőgödör, pince stb. nélkül), s akkor nem kell a város költségvetéséből finanszírozni a területek rendezését. Összesen tehát a lebontott garázsok – mintegy 2500 – helyében pluszban több mint 1200 gépkocsi megállásra, parkolásra lesz lehetőség majd a jövőben. Ezzel is csökken a zsúfoltság a megyeszékhelyen, nagyobb lehetőség adódik a személygépkocsik parkolására, csak folytatni kell(ene) az akcióit, újabb parkolóhelyek létrehozásával, mert az autók számának növekedésével nő az igény a megállásra, parkolásra is!

Köz-ügyes

Jobboldali személyiségek

Annak idején, 17 év ideiglenes magyarországi tartózkodásom alatt 90%-ban csak jobboldali sajtótermékeket olvastam. Ennek egyik oka az volt, hogy a baloldal már eleve rokkant állapotúnak nevezte és vélte az egész nemzeti újságírást, nem győzve hangsúlyozni annak muccsaiságát és az unalomba fulladó mondanivalójukat, nem feledve kiemelni az ők felsőbbrendűségüket. Hiába, hogy egyes tagjai levetkezvén régi pártállami kötődésüket, eldobták a porázst, a baloldali sajtó ügyis nyomorultaknak nevezte, és még egy hatalmas nagy demokrata – Tamás Gáspár Miklós (T. G. M.) – volt kolozsvári szamizdatos is a jobboldali termékek árudáinak felborogatására biztatott. De nem hagyta magát egy másik volt erdélyi magyar, Bodor (Singer) Pál sem, aki a Népszabadságban (azóta megszűnt) Diurnus álnéven kiállt a világgá az ígét, hangoztatva szintén a másik tábor alkalmatlanságát. Akkor szűnt meg még a gyermekcipőben járó jobboldali Pesti Hírlap vagy a Pest Megyei Hírlap és egy akkori belügyminiszter, Kuncze Gábor, aki az egyik 56-os nemzetközi forradalmi ikont – Pongrácz Gergelyt – képes volt megbilincselteni a Dózsa Gy.

úton, alig érhető dörmögő hangon, de mellőngetve kijelentette, hogy mindent a piac határoz meg. Az a kérdés még szervesen idetartozik, hogy ma vajon nem így van, miután másra már nem futja csak az állandó gyűlöletkeltésre, és a már ismert klisék pufogatására, ezért már olvashatatlanná válnak, és felszámolják őket? De ekkor már a kormány a hibás, lásd Népszabadság! Utána, addig a bizonyos G-napig (2016) az egyik emblemikus jobboldali napilap, a Magyar Nemzet, majd a Magyar Hírlap vette át a vezető szerepet, és mivel egyik fiatal volt újságíróját – Máté T. Gyula – éppen október 4-én helyezték örök nyugalomra a fiúemetőbe, úgy gondoltam, megidéztem néhányukat, akik sokat tettek ezen lapok érdemeiért, most viszont már fent alapítottak meg egy erős és felkészült jobboldali egyletet. Először Csurka Istvánt (1934–2012) szólítom, habár ő külön utakon járt, de már 2009-ben leírta, hogy a Jobbik az új proletár párt, majd a leírtak sora bizonyítást nyert. Róla csak ennyit, hiszen tavaly februárban bővebben írtam erről halálának 5. évfordulója alkalmával. Seszták Ágnes (1944–2014) kiváló tollú publicista, híresek

maradtak tévévitái Gréczy Zsolttal, (ma a DK szóvivője) ahonnan azt is megtudtuk, hogy az egész szocialista tábor a nagy nemzetfélést fátyla mögül magasan tesz úgy a nemzetre, mint a cigány kisebbségre. 2004-től haláláig a Magyar Nemzet főmunkatársa volt. Szentmihályi Szabó Péter (1945–2014) a Magyar Hírlapban fogalmazta meg nagyon sarkosan véleményét, valahogy úgy érzem, hogy méltó helye van a jobboldali palettán, pl. Magyarok című versében így ír: „Ünnepeink nagyjából még a régik/ de a koreográfia kifinomult/ kik egykor tették azok nézik/ s bohóc jelenen mulat a múlt./” Lenyűgöző személyisége volt, és mivel ő is Óbudán lakott, volt alkalmam párszor összefutni vele. Csontos János (1962–2017) meggyőződéssel jobboldali és elkötelezett keresztény, egyik nyilatkozatában kifejtette, hogy „az ember javíthatatlanul halandó lény, még ha reménytelenül kacérkodik is a halhatatlansággal, mert ilyenek teremtette az Isten”. Lovas István (1945–2018). Róla a sajnálatos esemény kapcsán már írtam e lap hasábján, csak annyival pótolnám ki, hogy nemcsak az ő szíve állt le, hanem a még működő Sajtóklub érverése is nagyon lelassult.

Tókéczki László (1951–2018), őt már mindenki tanár úrnak szólította, még akkor is, ha elveik nem ugyanazt a pólust érintették. Nem volt könnyűleletes magával szemben sem, és az öngondoskodás teljes mellőzésével tette a dolgát és tartott előadásokat, hiszen azt tartotta fontosnak, hogy „a hagyományszakadással bajlódó magyar szellemi életet minél több szállal lehessen visszakötni saját múltjához, visszakötni, gyökereztetni, erősítve ezzel a magyar embert, a közösséget”. Kerényi Imre (1943–2018). Többek között ő egyike volt azon tagok közül, aki elengedte a porázst, és egész valójában a nemzet mellé állt. 2002-ben nyíltan kiállt a Fidesz mellett, ezért volt elvtársai tovább semmilyen formában nem óhajtottak vele dolgozni. Aztán elindította a Szerintem című szatirikus politikai műsort a köztelevízióban, de az már nem fért bele az alkotók műsorstruktúrájába az „elegánsan kritikus”, a kormányzat maró gúnnyal kommentáló véleményműsor. Máté T. Gyula (1974–2018). Lényegében róla jutott eszembe ez az egész lajstrom. Kiváló egyéniség volt, hiszen akár előítéletekkel is lehetnénk iránta, mert édesapját Thürmer Gyulának hívják, ő maga pedig Moszkvában született, majd Szabadkán kezdte iskoláit. Mindez kettős támadásra ad okot, hiszen Thürmer soha nem lett szocialista, de a kommunista billog rajta maradt,

és a fia teljesen elzárkózott szocialistáéktól, sőt gyakran ellenszenvvel nyilatkozott róluk. Megnyilvánulása a tusványosi incidensnél (Orbán beszéde alatt a szentegyházi hölgy hisztériakeltése) elég negatív érzéseket váltott ki belőle, amire a ballib újságírók nyomdafestéket nem tűrő blamával válaszolt. Másképp kitűnő humorral áldotta meg a fennvalót, és derűs életkedvvel állapította meg, hogy „Az élet olyan, mint a zongora. Nehéz. Viszont állítólag viszonylag jó a hangzása. „Most egy kakukktójást is elhelyezek itt. Aczél (Aczádi) Endre (1944–2018). Egész életében a rezsimit szolgált. Egyszer tévedett, amikor a Kiss László nemi erőszakos ügye – amely ötven évvel ezelőtt történt – alkalmával megszólalt, és csak annyit mondott, ismeri a hölgyet, amolyan „bevállalós” típus volt, ezért nem éppen megalapozott a vád. Ennyi elég volt, hogy a brancs elforduljon tőle, és kegyvesztett legyen az addig dédelgetett besúgó, mert velük szemben nem engedhető meg a legkisebb megingás sem. Tehát szerintem egy elég szép tabló állt össze, természetesen a teljesség igénye nélkül, és csak kapkodjuk a fejünket, hogy ennyi nemzeti érzelmű nemzetárunk már az egekben szerkeszti és továbbítja bátorítását nekünk, földieknek. Tisztelettel,

Bilibók Károly

Véleményét elküldheti:

sms-ben: **0726-720418**

e-mail-ben: csikihirlap@csiki-hirlap.ro

A szerkesztőség fenntartja magának a jogot, hogy a beküldött leveleket rövidítve, szerkesztve, illetve illusztrálva közölje. A közölt levelek tartalmával nem feltétlenül értünk egyet.